

Tahsin Yücel (1933, Kahramanmaraş - 2016, İstanbul)

Öykü ve roman yazarı, denemeci, eleştirmen ve çevirmen.

1953'te Galatasaray Lisesinden, 1960'ta İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesinden mezun oldu. Aynı fakültede akademik hayatını sürdüren Yücel, 1978'de profesör oldu.

Yüze yakın esere çevirmen olarak imza atan Yücel'in çok sayıda roman, öykü ve deneme kitabı bulunuyor. Sait Faik Hikâye Armağanı, TDK Öykü Ödülü, Yunus Nadi Roman Ödülü, Orhan Kemal Roman Armağanı, Azra Erhat Çeviri Üstün Hizmet Ödülü başta olmak üzere çok sayıda ödüle değer görülmüştür.

Peygamberin Son Beş Günü (1992), *Yalan* (2002), *Gökdelen* (2006), *Sonuncu* (2010), romanlarından; *Uçan Daireler* (1954), *Haney Yaşamalı* (1955), *Ben ve Öteki* (1983), *Golyan Devrimi* (2008), öykü kitaplarından bazılarıdır.

Tahsin Yücel'in "Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu" adlı öykü çevirisi ilk olarak 1954 yılında (Varlık Yayınları) yayınlanmıştır.

Yordam Edebiyat: 153 • **Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu** • Stefan Zweig
ISBN 978-605-172-792-9 • *Türkçesi:* Tahsin Yücel
Kapak ve İç Tasarım: Savaş Çekiç • *Birinci Basım:* Şubat 2013
Dördüncü Basım: Nisan 2026
© Tahsin Yücel, 2011; © Yordam Kitap, 2025

Yordam Kitap Basın ve Yayın Tic. Ltd. Şti. (Sertifika No: 44790)
Kuloğlu Mahallesi Altıpatlar Sokak Çubukçu Çıkması No.1/A Beyoğlu-İstanbul
Tel: 0212 528 19 10 • W: www.yordamkitap.com • E: info@yordamkitap.com
www.facebook.com/YordamEdebiyat • www.twitter.com/YordamEdebiyat
www.instagram.com/yordam.edebiyat

Baskı: **Pasifik Ofset** (Sertifika No: 44451)
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere / İstanbul
Tel: 0212 412 17 77

STEFAN ZWEIG

BİLİNMEYEN
BİR KADININ
MEKTUBU

ÖYKÜ

TÜRKÇESİ
TAHSİN YÜCEL

yordam
edebiyat

STEFAN ZWEIG:
BİR HÜMANİSTİN
SANATÇI OLARAK
PORTRESİ

Stefan Zweig, varlıklı bir Yahudi ailenin çocuğu olarak 1881 yılında Viyana'da dünyaya geldi. Yetişme çağında, ailesinin toplum içindeki saygınlığını yükseltecek ciddi bir eğitim alması sağlandı. Felsefe doktorası yaptı; edebiyat, psikiyatri ve müzikle ilgilendi. Akademik eğitimin yanı sıra, Viyana'nın zengin, kozmopolit kültüründen alabildiğine beslendi. İngilizce, Fransızca, İtalyanca, Latince ve Yunanca biliyordu. Sahip olduğu kültürel donanım Zweig'ı, Batı'nın hümanist geleneğine bağlamış ve 20. yüzyılın birleşik Avrupa idealine doğru yönlendirmiştir.

I. Dünya Savaşı başladığında, Zweig silah taşımayı reddetti ve vatani görevini, Savunma Bakanlığının arşivinde hizmet vererek yerine getirdi. Çok geçmeden, arkadaşısı Fransız yazar Romain Rolland gibi barış yanlısı bir politik tutumu benimseyerek Avusturya'yı terk etti ve savaşın sonuna dek İsviçre'de kaldı. Zweig barış fikrini savunmayı yaşamı boyunca sürdürecekti, ne var ki savaş tamtamlarının kulakları sağır ettiği dünyada barış ve sağduyu çağrısı yankı bulmayacaktı.

İlk dünya savaşını izleyen 1920’li yıllar, Stefan Zweig’in yazarlık kariyerindeki en verimli dönemidir. Edebiyata şiirle başlamış ve ilk şöhretini Baudelaire, Verlaine gibi şairlerden yaptığı çevirilerle sağlamış olsa da, bu dönemde yazdığı uzun ve kısa öyküler ile usta bir yazar olduğunu kanıtlamıştır. *Korku* (1920), *Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu* (1922), *Amok* (1922), *Bir Kalbin Ölümü* (1927), *Karışık Duygular* (1927), *Bir Kadının Yirmi Dört Saati* (1927), *Sahaf Mendel* (1929) gibi çoğu uzun öykü (*novella*) türündeki anlatıları bugün 20. yüzyıl klasikleri arasında sayılıyor.

Zweig’in karakter yaratma ve karakterlerinin ruhsal gerilimlerini aktarma becerisini Freud’la olan dostluğuna ve onun kurucu teorisine borçlu olduğu hep söylene gelmiştir. Öte yandan, hikâye anlatıcılığındaki mahareti ve daha ilk sayfalarda yükselttiği gerilimi anlatının sonuna dek dorukta tutabilme ustalığıyla da benzersizdir. Pek çok eserinin sinemaya uyarlanmış olduğunu, iç ve dış “çatışma”ları yansıtmada ne denli başarılı olduğunu bir ispatı olarak belirtelim.

Zweig, biyografi türünde de çok sayıda eser üretmiş; tarih, felsefe ve edebiyat alanındaki araştırmalarını renkli ve şiirsel üslubuyla bezeyerek pek çok ünlü şahsiyetin hayatını kalemiyle canlandırmıştır. Biyografisini yazdığı ünlüler arasında Nietzsche, Erasmus, Montaigne gibi düşünürler; Marie Antoinette, Maria Stuart gibi kraliçeler; Balzac, Dickens, Dostoyevski, Stendhal, Tolstoy gibi edebiyat dehaları bulunmaktadır. Deneme tarzında yazdığı *Yıldızın Parladığı Tarihsel Anlar* (1927) başlıklı kitabında, tarihe mal olmuş on iki kişinin hayatlarından kısa kesitleri minyatür gibi işlemiştir.

1933'te Nazilerin ateşe attığı kitaplar arasında Stefan Zweig'ın yazdıkları da bulunuyordu. Zweig 1934 yılında Avusturya'yı bir kez daha terk etmek zorunda kaldı ve İngiltere'ye yerleşti. Hitler ordularının Fransa'yı işgalinden sonra Atlantik'i geçerek ABD'ye, oradan da Güney Amerika'ya gitti. Son büyük eserlerinden *Merhamet* (1939) ile ölümünden sonra yayınlanan *Satranç Ustası* (1942), Zweig'ın ikinci eşi Lotte ile birlikte oradan oraya sürüklendiği bu ümitsiz yılların ürünüdür.

Lotte ve Stefan Zweig, 1940 yılının Ağustos'unda Brezilya'nın Rio de Janeiro kenti yakınlarına yerleşmeye karar verdiler. Burada tamamladığı ve Avrupa'nın savaş öncesi kültürel hayatını, özellikle de Viyana'yı anlattığı otobiyografik metin *Dünün Dünyası* (1942), Zweig'ın en son yapıtı oldu. O, Avrupa'nın kendini imha ettiğine ve bir daha eski haline asla dönemeyeceğine inanıyordu. 22 Şubat 1942'de Lotte ile veda notlarını yazdılar, çok miktarda ilaç alarak son uykularına daldılar. Uzun yıllar sonra başka bir yazar (Clive James), Zweig'ın, "hümanizmin tecessüm etmiş hali, canlı bir örneği" olduğunu söyleyecekti. Yazık ki temsil ettiği hümanist değerler ölürken dünyada savaş cinneti, faşizm ve hoşgörüsüzlük hâlâ sürüyordu.

BİLİNMEYEN
BİR KADININ
MEKTUBU

GÖZDE ROMANCI R., üç günlük bir dağ gezintisinden sonra Viyana'ya dönüyordu. Garda bir gazete aldı, gözleri tarihine takıldı, o gün doğum günü olduğunu anımsadı birden, 'Kırk bir yıl,' diye düşündü. Ne bir haz ne de bir üzüntü verdi bu ona. Gazetenin sayfalarını çevirdi durdu. Sonra bir taksiye atlayıp evine gitti.

Uşağı kendisi evde yokken iki konuk geldiğini, birkaç kez de telefonda arandığını söyledi, sonra da postadan çıkanları getirdi. Romancı mektuplara ilgisizce baktı. Gönderenleri dikkatini çeken birkaç zarfı yırttı. Yazısını tanımadığı ve çok ağır bulduğu bir mektubu bir kenara koydu. Çayını içmişti, rahat rahat koltuğuna dayandı, gazetede kimi yazıları bir kez daha gözden geçirdi. Sonra bir sigara yaktı, kenara koyduğu mektubu aldı.

İki düzine kadar sayfa vardı içinde, aceleyle yazılmışlardı, heyecanlı bir kadının elinden çıkmış gibiydi, mektuptan çok bir yazı müsveddesini andırıyordu. Bir sunuş mektubu var mı diye zarfı bir kez daha yokladı. Ama zarf boştu, yollayanın ne adresi ne de imzası vardı üzerinde, kâğıtlar da öyleydi. 'Tuhaf,' diye düşündü, kâğıtları eline aldı. Birinci sayfanın başında şu sözcükler vardı: "Beni hiç tanımamış olan sana!" Şaşırdı kaldı. Söz konusu olan kendisi miydi? Uydurma bir yaratık mıydı yoksa? Meraklandı, okumaya başladı.

• • •

“Çocuğum öldü dün; bu küçük ve şirin yaratığı kur-
tarabilmek için üç gün, üç gece ölümlle savaştım; ateşler
içinde yanan bedeni gripale sarsılırken, tam kırk saat,
başucunda oturdum durdum. Ateşli alnını serinlettim;
küçücük, incecik ellerini gece gündüz avucumda tut-
tum. Üçüncü akşam dermanım kalmamıştı. Gözlerim
dayanamıyordu artık, ben ayırımına bile varmadan,
kendiliklerinden kapanıveriyorlardı. İskemlenin üstü-
tünde uyuyakalmışım bu yüzden. Üç dört saat uyuy-
muşum. Bu arada ölüm yavrumu almış. Zavallı, sevgili
yavrucak, şurada, ufacık çocuk yatağında şimdi, öl-
düğü anda nasıl idiyse şimdi de öyle; yalnız gözleri, o
karanlık, zeki gözleri kapatıldı, elleri beyaz gömleğinin
üstünde birleştirildi; yatağının dört köşesinde şamdan
yanıyor.

Kalkmayı göze alamıyorum, kımıldamaya bile cesa-
retim yok, çünkü ışık titreyince yüzünün, kapalı gözle-
rinin üstünde gölgeler kayıyor, kımıldıyor sanıyorum,
ölmediğine, yeniden uyanacağına, o çocuk sevecenli-
ğiyle konuşvereceğine inanabilirim. Ama biliyorum,
öldü, umuda kapılmamak için, bir kez daha düş kırıklı-
ğına uğramamak için, ona bakmak istemiyorum artık!
Biliyorum, biliyorum, dün çocuğum öldü. Şimdi yalnız
sen varsın dünyada, hakkımda hiçbir şey bilmeyen, şu
saatte hiçbir şeyi umursamadan, belki oyun oynayan,
insanlarla, eşyayla eğlenen sen. Yalnız sen varsın benim
için, beni hiç tanımamış olan, her zaman sevdiğim sen...

Beşinci mumu aldım, masanın üstüne koydum, sana yazıyorum. Çünkü tüm ruhumla haykırmadan, ölü çocuğumla yalnız kalamam. Ve bu korkunç saatte senden, eskiden ve benim için hâlâ her şey olan senden başka kime seslenebilirim?

Gerektiği gibi anlatabiliyor muyum içimdekini, bilmiyorum, yoksa beni anlamıyor musun? Başım öylesine ağır ki... Şakaklarım zonklıyor, uğulduyor, her yanım öylesine acıyor ki... Sanırım ateşim var; belki gribe, şimdi kapı kapı dolaşan gribe de yakalandım. Böylesi daha iyi. Çünkü çocuğumla birlikte giderim o zaman, bunca sıkıntıya katlanmak zorunda kalmam. Gözlerimin önünden kapkara bir perde geçiyor ikide bir; belki bu mektubu bile bitiremeyeceğim; ama seninle, ey sevgilim, beni hiç tanımamış olan seninle bir kez, yalnız bir kez konuşmak için tüm gücümü toplayacağım.

Yalnız sana seslenmek istiyorum; ilk kez her şeyi söyleyeceğim sana; her zaman senin olan, hiçbir zaman hiçbir şeyini bilmediğin tüm yaşamımı öğreneceksin. Ama ancak ben öldüğüm zaman, artık bana yanıt veremeyeceğin zaman, bedenimi bir dondurup bir yakan şey beni tümünden alıp götürdüğü zaman öğreneceksin gizimi. Bundan sonra yaşayacak olursam yırtacağım bu mektubu, her zamanki gibi susmayı sürdüreceğim. Ama eline geçtiği zaman, bir ölünün sana yaşamını, ilk bilinçli saatinden son saatine kadar senin olan yaşamını anlattığını bileceksin. Sözlerimden korkma, ölümler hiçbir şey istemezler, ne aşk, ne merhamet, ne teselli... Senden istediğim tek şey, sana sığınan acımın belirte-

ceği her Őeye inanman. Söyleyeceğim her Őeye inan, tek dileğim bu senden; insan, biricik çocuğunun ölüm saatinde yalan söylemez.

Sana tüm yaşamımı, ancak seni tanıdıktan sonra başlayan yaşamımı anlatmak istiyorum. Bundan öncesi karışıkta, belli belirsizdi, belleğim hiç uzanmaz o günlere; eşyanı, belirsiz çevrelerini, tozlar, örümcek ağları kaplamış bir mahzendi bu, bana hiçbir Şey söylemezdi. Seni tanıdığım zaman on üç yaŐımdaydım. Senin hâlâ oturduğun evde, Şimdi, ömrümün son soluğu olan mektubu ellerinde tuttuğun bu evde oturuyordum; aynı merdivenin başında, senin kapının tam karşındaki dairede. Bizi, bir maliye memurunun zavallı duluyla (anem hep yas giysileri içindeydi) beni, o zamanki zayıf, ancak gelişmiş çocuğu artık anımsamazsın herhalde. Dünyadan tümüyle el çekmiş durumda, küçük insanlığımızın küçüklüğü içine çekilmiş gibi yaŐıyorduk. Belki hiç öğrenmedin adımızı, çünkü kapımızın üstünde adımız yazılı değildi, kimsecikler de görmeye gelmezdi bizi, kimsecikler sormazdı. Bunca zaman geçti aradan, on beş, on altı yıl! Hiç kuşkusuz artık anımsamazsın sevgilim, ama ben, ah! En küçük ayrıntıları bile aşkla anımsıyorum. Senden söz edildiğini ilk duyduğum gün, seni ilk kez gördüğüm gün, hatta saat, dünmüş gibi belleğimde. Dünya o zaman açılmıştı önüme, başka türlü olabilir miydi? İzin ver de her Şeyi anlatayım sevgilim, başından sonuna kadar her Şeyi; yalvarırım, bir çeyrek saatçik beni, tüm bir yaşam boyunca seni bıkmadan, yorulmadan seven beni dinlemek yüceliğini göster.

Sen bizim apartmana taşınmadan önce, yerinde kötü insanlar, lanetli, kavgacı kişiler oturmaktaydı. O korkunç yoksullukları içinde en çok nefret ettikleri cömert komşularıyla, bir de bizdik. Çünkü onlar gibi kaba değildik, olmak da istemiyorduk. Adam ayyaşın biriydi, karısını döverdi. Geceleri sık sık yere atılan iskemle gürültüleriyle, kırılan tabak şangırtılarıyla uyanırdık. Bir kez kadın kanlara bulanıncaya kadar dayak yedikten sonra merdivene koşmuş, ayyaş da komşular gelip polis çağıracaklarını söyleyinceye kadar bağır-mıştı arkasından. Annem, daha başlangıçta, onlarla her türlü bağtıdan sakınmış, benim de çocuklarıyla konuşmamı yasaklamıştı. Her fırsatta bunun acısını çıkarıyorlardı benden. Sokakta bana rastladıkları zaman bağıra bağıra ayıp sözler söylüyorlardı arkamdan. Bir gün de kocaman kocaman kar topları atmışlar, alnım kanlar içinde kalmıştı. Bütün apartman aynı içgüdüyle onlardan nefret ediyordu, bir gün başlarına kötü bir şey gelip de –adam hırsızlık nedeniyle tutuklanmıştı sanırım– evi boşaltmak zorunda kaldıkları zaman hepimiz rahat bir soluk aldık. Birkaç gün ‘Kiralık’ yazısı asıldı kapının üstüne, sonra kaldırıldı. Daireyi bir yazarın, yalnız ve sessiz bir beyin kiraladığını öğrendik kapıcıdan. Adını ilk kez o zaman duydum.

Birkaç gün sonra, pis kiracıların boşalttığı daireyi düzeltmek için badanacılar, dekoratörler, alçıcılar, döşemeciler geldiler. Çelik vuruşları, kazma gürültüleri her yanı çınlatıyordu, ama annem hiç rahatsız olmuyor, karı koca kavgalarının, gürültünün patırtının artık ke-

sinlikle bittiğini söylüyordu. Taşınma sırasında seni görmedim, bütün işlere o çok terbiyeli, ufak tefek, kır saçlı, ciddi, her şeyi o gösterişli ve güvenli bir biçimde yöneten uşağın bakıyordu. Hepimize de son derece saydırıyordu kendini, çünkü bizim kenar mahalledeki evimizde, yüksek sosyete kokan, gösterişli bir uşak yepyeni bir şeydi; sonra, uşaklarla içli dışlı olmuyor, onlara arkadaş gibi davranmıyordu, ama herkese karşı terbiyeliydi. İlk günden başlayarak annemi saygıyla, bir hanımefendiyi selamlar gibi selamladı, o zaman daha bir yumurcak olan bana karşı bile her zaman nazik ve terbiyeli davranıyordu. Senin adını söylerken her zaman şöyle bir eğilir, hep seni önemseydiğini belirten bir sesle konuşurdu. Sana çok bağlı olduğu hemen anlaşılıveriyordu. Öbür uşaklar böyle bağlanamazlardı efendilerine. O iyi, o yaşlı Johann'ı her zaman senin yanında olduğu, sana hizmet ettiği için kıskanırdım, ama için için çok da severdim bu nedenle!

Tüm bunları, tüm bu ufak tefek, neredeyse gülünç şeyleri bende, benim gibi uysal bir çocukta daha başlangıçta nasıl bir saygı uyandırdıklarını anlayasın diye anlatıyorum, sevgilim. Daha sen yaşamıma girmeden bile, çevrende bir ayla gibi, bir zenginlik, bir anlaşılma, bir gizlem aylası gibi bir şeyler vardı, bu küçük kenar mahalle evinde hepimiz, (yaşam çevreleri daracık olanlar, kapılarının önündeki yenilikleri çok merak ederler her zaman) gelmeni sabırsızlıkla bekliyorduk. Ve bende uyandırdığın bu merak, bir gün öğleden sonra okuldan dönerken, evimizin önünde göç arabasını

gördüğüm zaman ne kadar arttı, ne kadar büyüdü, bir bilsen! Çoğu mobilyaların en ağırları önceden getirilmişti, şimdi en hafiflerini getiriyorlardı. Hepsine hayran hayran bakabilmek için kapının önünde dikildim. Eşyan öyle tuhaftı ki benim için... Böylesini hiç görmemişim... Hindu putları, İtalyan heykelleri, göz kamaştıran koca tablolar... Sonra kitaplar geldi, öylesine çok, öylesine güzeldiler ki aklıma hayalime sığmazdı bu kadarı. Eşiğe yığıyorlardı, uşak birer birer alıyor, bir tüy süpürgeyle tozlarını siliyordu.

Durmadan yükselen yığının çevresinde merakla dönüyordum; uşak beni kovmadı, ama yüreklendirmedi de. Hiçbirine dokunmayı göze alamıyordum, oysa birçoklarının o kalın meşinini okşamayı ne kadar isterdim. Korka korka, kenardan kenardan adlarına bakabildim ancak. Fransızca, İngilizce olanlar vardı; birçokları hiç bilmediğim dillerdendi. Saatlerce seyredebilirdim hepsini, ama annem çağırırdı.

Bütün gece seni düşündüm, oysa seni görmemişim daha. Benim yalnız bir düzine kadar ucuz kitabım vardı, kapları yıpranmış kartondandı, her şeyden çok seviyordum onları, ikide bir okuyordum. Bu kadar çok, bu kadar güzel kitapları bulunan, bunları okuyan, tüm dilleri bilen, hem zengin, hem bilgin olan bu adamın nasıl bir adam olduğunu bilmek merakına kapıldım. Bu kadar kitap olağanüstü bir saygı uyandırıyor bende. Yüzünü kafamda canlandırmaya çalışıyordum. Uzun ve ak sakallı, gözlüklü, coğrafya öğretmenimiz gibi, ama çok daha sevimli, çok daha güzel bir yaşlı adam

olarak görüyordum seni. Neden bilmem, hiç kuşku yoktu bundan; ama yaşlı bir adam diye düşündüğüm zaman bile güzel olman gerekti. O gece ilk kez, daha ben seni tanımadan düşüme girdin.

Ertesi gün dairene yerleştin, ama boşu boşuna aradım seni, göremedim; merakım büsbütün arttı. Üçüncü gün gördüm sonunda, benim umduğumdan ne kadar farklı olduğunu görünce öylesine şaşırardım ki! Çocuk imgelemimdeki Tanrı Baba görüntüsüyle hiç ilgin yoktu. Ben gözlüklü bir ihtiyarcık tasarlamıştım, ama işte sen, sendin, tam bugünkü gibiydin, sen hiç değişmeyen, sen yılların üzerinden dokunmadan geçtiği... Göz kamaştırıran bir spor ceketini giymiştin, kestane rengindeydi. Kimselerde bulunmayan o çocuk canlılığıyla hep ikişer ikişer, koşa koşa çıkıyordun basamakları, şapka elindeydi. O yaşam ve ışık dolu, delikanlı saçlı başını anlatılmaz bir şaşkınlıkla seyrettim. Böylesine genç, böylesine güzel, çevik, ince, uzun, çekici olduğunu görünce şaşkınlıktan titredim. Şaşılacak bir şey yok bunda: Herkesin seni görünce daha ilk saniyede duyduğunu duymuştum ben de. İki insan yaşar sende: Birincisi kendini tüm varlığıyla oyuna, serüvene vermiş, ateşli, neşeli bir genç adam; ikincisi, senin gibi sanatçı, alabildiğine ciddi, görevine bağlı, çok bilgili bir olgun kişidir. Seni tanıyan herkesin duyduğunu, bilincimin yardımını olmadan duydum. Bir çifte yaşam yaşıyordun, aydınlık yüzü tüm içtenliğiyle dünyaya dönük, öbür yüzü karanlıklarda gömülü, yalnız senin bildiğin bir yaşam. Bu derin ikiliği, varlığının gizini,

büyüleyiverdiğin on üç yaşındaki çocuk, ilk bakışta duyuvermişti.

Anlıyorsun ya sevgilim, ne harika, ne çekici bir gizemdin benim için – benim için, bir çocuk için. Kitaplar yazdığı, dünyaya ün saldığı için herkesin saydığı bir yaratık– onu birden yirmi beş yaşında, ince bir çocuk neşesiyle buluvermek ne demektir? O günden sonra küçük evimizde, tüm o zavallı çocuk dünyamda beni artık senden başka hiçbir şeyin ilgilendirmediğini söylememe gerek var mı? On üç yaşında bir küçük kızın tüm inatçılığıyla, bıkmak usanmak bilmeyen yapışkanlığıyla bir tek uğraşım vardı: yaşamının, varlığının çevresinde dönmek! Seni inceliyordum, alışkanlıklarını inceliyordum, evine gelen insanları inceliyordum, tüm bunlar merakımı azaltacak yerde artırıyordu, çünkü varlığındaki ikilik, konuklarının değişikliğinde büsbütün belirginleşiyordu. Genç adamlar, arkadaşların geliyordu, gülüyordun, coşuyordun, onlarla birlikte, basit giyinmiş üniversiteliler geliyordu, otomobillerle hanımlar geliyordu... Operanın müdürü bile geldi bir kez. Sonra, ticaret okulunda okuyan, kapıdan telaşa geçen genç kızlar... Kısacası, çok kadın geliyordu. Benim için hiç önemi yoktu bunun, hatta bir sabah okula giderken, evinden yüzü tümüyle örtülü bir kadının çıktığını görmüştüm de hiç aldırmış etmemiştim. Daha on üç yaşındaydım o zaman, seni hep gözetleyen, peşini bırakmayan tutkulu merakımın aşk olabileceğini nereden bilirdim...

Ama bugün, sana tüm varlığımla ve her zaman için bağlandığım günü, saati çok iyi biliyorum, sevgilim. Bir okul arkadaşımınla gezintiden dönmüştük, kapının önünde konuşuyorduk. Hızla bir otomobil geldi, şimdi bile beni hayran bırakan o sabırsız, o çevik havanla otomobilden atlayıp kapıya yöneldin. Bilmediğim bir güç kapıyı açmaya zorladı beni, önüne geçtim, az kaldı çarpışıyorduk. O sıcak, yumuşak, o insanı sarıveren, sevgi dolu bakışınla baktın, ancak hoş diyebileceğim bir gülümseyişle gülümsedin, ince, dost bir sesle, ‘Çok teşekkür ederim, küçük hanım!’ dedin.

Hepsi bu işte, sevgilim. Ama bu saniyeden sonra, bu tatlı bakışı üzerimde duyduktan sonra, tümünden senin oldum. Daha sonra –elbette hemen sonra– bu ışıklar saçan, çevresinde mıknaş etkisi uyandıran bakışı, bu insanı hem saran, hem soyan bakışı, bu doğuştan baştan çıkarıcı bakışı, yanından geçen hiçbir kadından, alışveriş yaptığın hiçbir tezgâhtar kızıdan, sana kapıyı açan hiçbir hizmetçiden esirgemediğini ayımsadım. Anladım ki sende bu bakışın bilinçle ilgisi yoktu, ne istem ne de bağlılık vardı bu bakışta, ama kadınlara sevgin, onlara döndüğün zaman tümüyle bilinç dışı da olsa, tatlı, sıcak bir hava veriyordu bakışına. Ama ben –on üç yaşında bir çocuk– kişiliğinin bu yanını usuma bile getirmedi. Bir ateş ırmağına dalmış gibi oldum. Bu sevecenlik benim için, yalnız benim için sandım; bu biricik saniye yarı gelişmiş bir çocuğun bir kadın oluvermesine yetti ve bu kadın hep senin oldu.